

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci - Numărul Doisprezece

Numărul Doisprezece

Jeff Pippenger

2026-05-23

Se afirmă în mod obișnuit că, dacă cinci persoane ar fi văzut același accident de mașină, cei cinci martori ar identifica cinci versiuni diferite ale aceleiași catastrofe, deși astăzi, în această perioadă în care Duhul Sfânt este retras de la omenire, acei martori i-ar include, fără îndoială, și pe aceia care ar născoci și ar minți cu privire la ceea ce au văzut pentru a-și susține propria viziune asupra lumii, crezând totodată că prin aceasta dau dovadă de virtute. În istoria ascunsă există câteva linii distincte ale adevărului profetic, care reprezintă martori diferiți ai acelorași evenimente. În Cuvântul lui Dumnezeu nu există niciun neadevăr, deși există adesea o interpretare omenească greșită a acestor evenimente, însă martorii biblici ai acestei istorii, împărțiți în chip drept, sunt toți în acord unii cu alții.

Petru este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii în istorie, iar mărturia sa reprezintă o istorie progresivă de la dezamăgirea din 18 iulie 2020 până la trezirea din 31 decembrie 2023, apoi ca unul implicat în primul test al viziunii externe, apoi în al doilea test al viziunii interne, care urmează să fie urmat de testul de turnesol al mingilor de foc din Nashville, până la înălțarea steagului pentru neamuri.

Donald Trump se află în acea istorie ascunsă ca acela care îi instigă pe toți globaliștii, alcătuiți din globaliștii lumii, Partidul Democrat și RINO-ii Partidului Republican. El împlinește caracteristicile profetice asociate cu chipul fiarei, fiind înviat din moarte politică drept al optulea, care este dintre cei șapte. El se află de-a lungul întregii istorii ascunse, destinat să domnească atunci când „despotismul activ” este impus mai întâi asupra Statelor Unite și apoi asupra lumii. Protestantismul apostat, ca omologul lui Trump în cele două coarne ale fiarei pământului, este prezent acolo, în istoria Macabeilor. Diferitele manifestări ale puterii balaurului în Națiunile Unite și în Rusia dau mărturie în istorie. Papalitatea, ca tâlharii poporului tău, este acolo pentru a lega totul laolaltă și a întemeia vedenia.

Petru ești tu, dragă cititorule. Petru este un candidat pentru a fi printre steagul celor o sută patruzeci și patru de mii. Petru stă în mijloc, la punctul de mijloc al mai multor linii profetice, intrând prin credință în Locul Preasfânt și primind transformarea care se împlinește prin viziunea lui Hristos. Petru se află pe Muntele Schimbării la Față, unde urmează să fie transformat după chipul lui Hristos, în timp ce Statele Unite formează chipul fiarei.

„Fraților, trebuie să avem mai puțin din eu și mai mult din Dumnezeu. El cere puterile Bisericii; dar, într-o mare măsură, capacitatea poporului nostru este absorbită de obiective nevrednice. Prea mult timp este consacrat ideilor și pretențiilor mărunte. Dumnezeu dorește să urcăm pe munte, mai direct în prezența Sa. Venim într-o criză care, mai mult decât în orice alt

timp de când a început lumea, va cere consacrarea deplină a fiecăruia care a rostit Numele lui Hristos. Lucrarea lui Dumnezeu cere tot ceea ce este în noi. Dar poporul nostru nu va face niciodată această consacrare până când inimile lui nu vor fi schimbate. Ei au nevoie de convertire la fel de mult cum a avut Petru. Când vor fi astfel înviorați, Hristos le poate spune: «Întărește pe frații tăi», «Paște oile Mele», «Paște mieluşei Mei».”

„Când puterea divină este unită cu efortul omenesc, lucrarea se va răspândi ca focul în miriște. Dumnezeu va folosi agenți a căror origine omul nu va putea să o discearnă; îngerii vor face o lucrare pe care oamenii ar fi putut avea binecuvântarea de a o împlini, dacă n-ar fi neglijat să răspundă cerințelor lui Dumnezeu. Lucrarea este acum prezentată omului. O va primi el? În prezent sunt multe uși descuiate și larg deschise înaintea lucrătorilor. Vor intra ei pe aceste uși? Cine este gata, la chemarea Stăpânului, să spună: «Iată-mă, Doamne, trimite-mă»? Strigătul macedonean ne vine în apeluri stăruitoare din toate părțile lumii: «Treci și ajută-ne.»” Review and Herald, 15 decembrie 1885.

Trebuie să venim la munte și să fim convertiți, așa cum a fost Petru, iar când vom face aceasta, vom fi curățiți, așa cum a fost Isaia. Curățirea este înfățișată ca fiind împlinită atunci când puterea divină este unită cu efortul omenesc. Chemarea macedoneană apare în istoria ascunsă a versetului patruzeci.

„A sosit timpul să fie făcute eforturi hotărâte în orașele noastre. Citiți Luca 21. Acesta este mesajul pentru acest timp și este scris pentru această generație a sfârșitului. Nu trebuie să lăsăm ca nimic să se interpună între noi și lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o s-o facem. Trebuie depuse eforturi deosebite pentru a aduce adevărul înaintea celor din orașe.

„Să nu se piardă niciun timp în a-i critica pe alții în cele mai mici amănunte. Orice ceartă trebuie să înceteze. Trebuie să ne iubim ca frații. Să ne suim pe munte cu Dumnezeu, ca să ne întoarcem având asupra noastră reflectarea slavei lui Dumnezeu. Singurul loc unde o putem dobândi este pe munte cu Dumnezeu. Este o lucrare de făcut în studierea Cuvântului Domnului, așa cum este descoperit în legea Sa. A existat multă citire superficială, dar cât de mult studiu adevărat? Hristos a trăit printre oameni și a propovăduit în lume însuși învățăturile acelei legi.

„Lucrarea va fi în curând scurtată în dreptate. Trebuie să devenim mai stăruitori și mai evlavioși în eforturile noastre de a o duce înainte până la îndeplinire. A sosit vremea când nu trebuie doar să fim activi, ci trebuie să ne concentrăm această activitate, astfel încât ea să-și atingă scopul. Dacă am petrece mai mult timp pe munte cu Dumnezeu, lucrarea noastră ar fi mai eficientă.

„Trebuie să vină o putere mai convingătoare în predicarea noastră. Sabia Duhului trebuie să fie ascuțită din nou și trimisă înainte cu putere. Ne vom dedica noi acestei lucrări ca niște oameni care au înaintea lor toate realitățile veșniciei? Dorim ca puterea Duhului Sfânt să meargă înainte și să desăvârșească lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.” Australian Union Conference Recorder, 1 octombrie 1906.

Pe munte, care este și Locul Preasfânt, Divinitatea este unită cu omenirea noastră, iar Luca 21 este solia pentru generația finală, care trebuie să dea avertizarea finală cetăților. Avertizarea către cetăți

este o lucrare pe care îngerii o vor împlini dacă noi refuzăm să venim la munte și să fim transformați după chipul Său. Lucrarea este pentru cetăți, căci ultima generație trăiește într-o perioadă în care „mii de cetăți” urmează să fie nimicite. Perioada profetică a nimicirii cetăților începe cu mingile de foc din Nashville, iar lucrarea de avertizare începe acolo, iar această lucrare este identificată în Luca 21. De-a lungul anilor am arătat în mod repetat că Luca 21 este o avertizare cu privire la Islamul celei de-a treia vai.

În Luca 21, Isus a urmărit istoria începând cu respingerea Israelului din vechime ca popor ales al lui Dumnezeu, continuând până la sfârșitul Evului Întunecat al persecuției papale, iar apoi până la semnele care au vestit istoria millerită. Istoria millerită ilustrează istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Și vor cădea sub tăișul sabiei și vor fi duși robi printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Și vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, în nedumerire; marea și valurile vuind; inimile oamenilor vor tânji de frică și de așteptarea lucrurilor care vor veni peste pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Și atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind într-un nor cu putere și mare slavă. Luca 21:24–27.

Ioan, în capitolul unsprezece din Apocalipsa, arată că cei 1.260 de ani ai stăpânirii papale au fost dați profetic „neamurilor”, iar Luca arată că, în 1798, timpul neamurilor s-a împlinit. Apoi Hristos a vorbit despre semnele din soare, lună și stele care marchează mișcarea millerită, încheind cu „strâmtorare printre neamuri, în nedumerire; marea și valurile urlând; oamenii leșinând de frică și de așteptarea celor ce vor veni peste pământ.” „Strâmtorarea neamurilor” din Luca este „mânia neamurilor” din Apocalipsa.

Și neamurile se mâniaseră, și a venit mânia Ta, și vremea morților, ca să fie judecați, și să dai răsplată robilor Tăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul. Apocalipsa 11:18.

„Mânia” lui Dumnezeu se manifestă în cele șapte plăgi de pe urmă și începe atunci când Mihail Se ridică și timpul de probă al omului se încheie. Mânia neamurilor este o perioadă care conduce la închiderea timpului de probă. Mânia neamurilor a început la 11 septembrie, când islamul celei de-a treia vai a sosit, marcând astfel sosirea ploii târzii.

„Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea judecării morților erau separate și distincte, una urmând celeilalte; de asemenea, că Mihail nu Se ridicase încă și că timpul de strâmtorare, cum n-a mai fost niciodată, nu începuse încă. Neamurile se mânie acum, dar când Marele nostru Preot Își va fi încheiat lucrarea în sanctuar, Se va ridica, va îmbrăca veșmintele răzbunării, iar apoi cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate.

„Am văzut că cei patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă.” Early Writings, 36.

În istoria millerită, mânierea neamurilor sau, așa cum consemnează Luca, „strâmtorarea neamurilor” a fost împlinită prin Islam.

„În 1838, Turcia a ajuns implicată în război cu Egiptul. Egiptenii păreau gata să răstoarne puterea turcească. Pentru a împiedica aceasta, cele patru mari puteri ale Europei, Anglia, Rusia, Austria și Prusia, au intervenit pentru a susține guvernul turc.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

În 1838, așa-numita „chestiune orientală” zguduia națiunile, iar „chestiunea orientală” era islamul, vântul de răsărit biblic. Istoria millerită a văzut națiunile zguduite de islam, iar apoi Domnul a venit pe nori la Locul Preasfânt, prefigurând astfel momentul când Domnul vine pe nori la a Doua Sa Venire. Înainte de venirea Sa pe nori, islamul pune în strâmțorare națiunile, iar aceasta este solia pe care Petru o primește spre a o proclama cetăților înainte de nimicirea „miilor de cetăți”. Perioada nimicirii cetăților începe cu mingile de foc ale Nashville-ului.

„O, dacă poporul lui Dumnezeu ar avea un simțământ al distrugerii iminente a miilor de cetăți, acum aproape cu totul date idolatriei! Dar mulți dintre aceia care ar trebui să proclame adevărul își acuză și își condamnă frații. Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu va veni asupra minților, se va produce o schimbare hotărâtă. Oamenii nu vor mai avea nici o înclinație de a critica și de a dărâma. Ei nu vor mai sta într-o poziție care împiedică lumina să strălucească în lume. Critica lor, învinuirile lor, vor înceta. Puterile vrăjmașului se adună pentru luptă. Conflicte aspre ne stau înainte. Strângeți-vă laolaltă, frații și surorile mele, strângeți-vă laolaltă. Legați-vă de Hristos. „Să nu numiți uneltire tot ceea ce numește poporul acesta uneltire; și să nu vă temeți de ce se teme el, nici să nu vă înspăimântați. Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfințiți. De El să vă temeți și de El să vă înfricoșați. Atunci El va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, o cursă și un laț pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și se vor sfârâma, vor fi prinși în laț și luați.”

„Lumea este un teatru. Actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. Dumnezeu este pierdut din vedere. În rândul marilor mase ale omenirii nu există unitate, decât atunci când oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile egoiste. Dumnezeu privește. Planurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrățiți se vor împlini. Lumea nu a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie pentru o vreme ca elementele confuziei și ale dezordinii să stăpânească. O putere de jos lucrează pentru a aduce ultimele mari scene din dramă,—Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiurii în cei care se leagă împreună în societăți secrete. Cei care se lasă în voia pasiunii pentru confederare împlinesc planurile vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.”

„Fărădelegea aproape că și-a atins limita. Confuzia umple lumea și o mare groază este pe punctul de a veni în curând asupra ființelor omenești. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce este pe punctul de a izbucni asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.” Review and Herald, 10 septembrie 1903.

„Elementele de confuzie și dezordine” sunt fabricate ca rod al sistemului pe care sora White îl identifică drept „educație superioară”, pe care, de asemenea, îl identifică drept „taina fărădelegii”. Templul Parthenon din Nashville este simbolul educației false care produce acum „confuzia și dezordinea” ce „deține supremația pentru o vreme”. Mingile de foc asupra Nashville-ului sunt

aduse de islam și ele reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra „pomului cunoștinței binelui și răului”. Când Nashville este lovit, începe scurta perioadă a proclamării strigătului de la miezul nopții și conduce la legea duminicală, unde „confederația” rea din Isaia face mișcarea ei finală, în timp ce lumea este silită să accepte guvernarea mondială unică identificată ca icoana fiarei în Apocalipsa treisprezece. Identificarea de către Isaia a confederației rele se aliniază cu sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Nu ziceți: „O uneltire”, despre tot ce zice poporul acesta: „O uneltire”; nici nu vă temeți de ceea ce se teme el și nu vă înspăimântați. Sfințiți pe Domnul oștirilor Însuși; El să fie de temut pentru voi și El să fie înfricoșarea voastră. Și El va fi un locaș sfânt; dar și o piatră de poticnire și o stâncă de scandal pentru amândouă casele lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, vor fi zdrobiți, vor fi prinși în laț și vor fi capturați.

Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii mei. Și eu voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și Îl voi căuta. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește în muntele Sionului. Și când vă vor zice: „Căutați la cei ce cheamă duhurile morților și la vrăjitori care șoptesc și bolborosesc”, să nu caute oare un popor la Dumnezeuul său? Să întrebe pe cei vii pentru cei morți? La lege și la mărturie: dacă nu vor vorbi potrivit cu acest cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei. Isaia 8:12–20.

Pasajul din Sister White arată că o perioadă de „confuzie și dezordine” duce la „venirea lui Satana ca Hristos”. Satana apare, dându-se drept Hristos, în timpul legii duminicale.

„Prin decretul care impune instituția Papalității, cu încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va despărți cu totul de dreptate. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie pentru a apuca mâna puterii romane, când va trece peste abis pentru a-și da mâna cu Spiritismul, când, sub influența acestei întreite uniri, țara noastră va lepăda orice principiu al Constituției sale ca guvernare protestantă și republicană și va lua măsuri pentru răspândirea falsurilor și amăgirilor papale, atunci vom putea ști că a venit timpul lucrării uimitoare a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Testimonies, volumul 5, 451.

Perioada de „confuzie și dezordine” are loc în preajma legii duminicale. Chiar înainte de legea duminicală, în perioada prefigurată de adunarea de tabără de la Exeter și de cele zece zile petrecute în odaia de sus înainte de Cincizecime, cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să „se strângă laolaltă, frații și surorile mele, ... să se lege de Hristos”. Sigilarea are loc înainte de legea duminicală, și tocmai în această istorie confederația rea își începe lucrarea finală de instaurare a unui guvern mondial unic.

În timpul sigilării, Hristos va fi un sanctuar pentru cei neprihăniți, dar o piatră de poticnire pentru cei răi. El va fi „un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului”, care sunt cei „mulți” care cad, dar pentru cei puțini care sunt sigilați, „El” va fi „frica” lor.

„Temerea” de Dumnezeu este ceea ce i-a lipsit Evei, iar cei care se tem de Dumnezeu posedă un alt fel de temere decât frica adusă asupra celor mulți care se poticnesc. Cele două feluri de temere îi

disting pe cei care trec și pe cei care nu trec procesul de încercare. Cei care trec sunt sigilați, iar cei care nu trec sunt reprezentați prin numărul cinci, căci ei „se vor poticni, vor cădea, vor fi zdrobiți, vor fi prinși în cursă și vor fi luați.” Timpul sigilării, care este reprezentat ca având loc înainte de legea duminicală, când există o perioadă de confuzie și dezordine, este atunci când se împlinește parabola celor zece fecioare.

Cei puțini care sunt sigilați, în contrast cu cei mulți care se poticnesc, sunt aceia care „așteaptă” pe Domnul, identificând astfel fecioarele înțelepte care „au așteptat”. Există, de asemenea, o așteptare profetică sfințită și una nesfințită în cadrul celor două clase de fecioare, care corespunde celor două tipuri de teamă.

„«Pe când mirele zăbovea, toate au ațipit și au adormit.» Prin întârzierea mirelui este reprezentată trecerea timpului când Domnul era așteptat, dezamăgirea și aparenta întârziere. În acest timp de nesiguranță, interesul celor superficiali și cu inima împărțită a început curând să șovăie, iar eforturile lor să slăbească; dar aceia a căror credință se întemeia pe o cunoaștere personală a Bibliei aveau o stâncă sub picioarele lor, pe care valurile dezamăgirii nu o puteau spăla. «Toate au ațipit și au adormit»; o categorie, în nepăsare și abandonare a credinței lor, cealaltă, așteptând cu răbdare până când urma să fie dată o lumină mai clară. Totuși, în noaptea încercării, aceștia din urmă au părut să-și piardă, într-o anumită măsură, râvna și devoțiunea. Cei cu inima împărțită și superficiali nu se mai puteau sprijini pe credința fraților lor. Fiecare trebuie să stea sau să cadă pentru sine însuși.” Tragedia veacurilor, 395.

Cei care așteaptă într-un mod sfințit trebuie să fie „semne și minuni”, în timp ce sunt înălțați ca un steag înaintea lumii la legea duminicală, când problema pomului cunoștinței binelui și răului reprezintă cunoașterea „celor ce cheamă duhurile morților și a vrăjitorilor care șoptesc și bolborosesc” și cunoașterea identificată prin „la lege și la mărturie”. Este aceeași probă cum a fost pentru Eva și Adam. Primim noi o educație în care adevărul este amestecat și îmbinat cu eroarea, sau stăm noi pe un „așa zice Domnul”, căci dacă nu vorbesc după Cuvântul acesta, este pentru că nu este lumină în ei. Educația adevărată și cea falsă constituie o linie principală de adevăr în marea luptă dintre Hristos și Satana. Nashville este simbolul răzvrătirii împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, tot atât de sigur cum Sodoma este un simbol al destrăbălării, iar New Yorkul este un simbol al puterii economice a Statelor Unite și Pentagonul este un simbol al puterii sale militare.

Petru stă pe pragul mingilor de foc ale Nashville-ului, în Panium și la munte, care reprezintă testul templului. El recunoaște că adventismul de ziua a șaptea laodicean este pe punctul de a fi muștrat și făcut de rușine când vor cădea mingile de foc și că Nashville, Statele Unite și lumea trebuie să fie avertizate. Solia Islamului îi confirmă pe soli, așa cum focul care a căzut la Carmel a confirmat că Ilie era adevăratul profet. Totuși, avertizarea pentru Nashville nu este pur și simplu Islamul celei de-a treia vai, cu atât mai puțin ce fel de arme sunt folosite în atacul prin surprindere. Solia de avertizare trebuie să identifice de ce i se îngăduie Islamului să aducă judecata, o judecată care începe o perioadă în care mii de cetățeni sunt distruse. Faptul de a identifica dinainte că Islamul va produce un atac prin surprindere asupra Nashville-ului îi va valida pe soli, dar este o avertizare incompletă dacă aceasta este tot ceea ce face.

Bilele de foc din Nashville sunt o judecată a lui Dumnezeu care începe o scurtă perioadă ce se încheie la legea duminicală, care, asemenea începutului perioadei, este de asemenea o judecată a lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a spus dinainte lui Adam și Evei care era testul și care aveau să fie consecințele dacă aveau să-l pice. Sora White identifică importanța de a putea raționa „de la cauză la efect”, iar Biblia arată că un „blestem” fără o „cauză” nu va veni.

Cum pasărea prin rătăcire și rândunica prin zbor, tot așa blestemul fără temei nu va veni.
Proverbe 26:2.

Bilele de foc din Nashville sunt „efectul” și „blestemul” care vine. Mesajul de avertizare trebuie să includă „cauza”. Mesajul profetului Iona nu a fost doar o identificare a distrugerii în patruzeci de zile, ci a produs o redeșteptare și o reformă de la împărat până în rândul întregii populații. Ceea ce s-a arătat a fost că împăratul și poporul său s-au întors de la căile lor rele. Iona le spusese despre distrugerea care avea să vină și le spusese că aceasta venea din pricina stilului lor de viață nelegiuit și rău.

Căci cuvântul a ajuns la împăratul Ninivei, și el s-a ridicat de pe tronul său, și-a lepădat mantia de pe el, s-a acoperit cu sac și a șezut în cenușă. Și a poruncit să se vestească și să se publice în Ninive, prin decretul împăratului și al mai-marilor săi, zicând: Nici omul, nici fiara, nici cireada, nici turma să nu guste nimic; să nu pască și să nu bea apă; ci omul și fiara să fie acoperiți cu sac și să strige cu putere către Dumnezeu; da, să se întoarcă fiecare de la calea lui cea rea și de la silnicia care este în mâinile lor. Iona 3:6–8.

Islamul este o putere-trâmbiță, iar cele șapte trâmbițe din Apocalipsa opt până la unsprezece, precum și capitolul șaisprezece, posedă caracteristici profetice specifice. Primele patru trâmbițe au fost judecări asupra Romei imperiale pentru promulgarea primei legi duminicale în 321. Următoarele două trâmbițe au fost judecări asupra Romei papale pentru promulgarea unei legi duminicale în 538. Cele șapte trâmbițe din Apocalipsa opt până la unsprezece prefigurează cele șapte plăgi din urmă din Apocalipsa șaisprezece, care reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra omenirii pentru impunerea duminicii.

Mesajul de avertizare al Nashville trebuie să identifice pașii care duc la o lege duminicală, iar, pe baza mărturiei profetice, judecata urmează și nu precede cauza. Judecata este efectul impunerii duminicii. Cei cinci martori ai istoriei ascunse a versetului patruzeci pe care îi luăm în considerare oferă mărturii diferite, dar, spre deosebire de martorii omenesți, toate liniile profetice se contopesc împreună. Identificarea pașilor legii duminicale finale în Statele Unite se realizează atunci când Petru combină mărturia lui Donald Trump pentru a explica efectul mingilor de foc din Nashville.

Avertizarea dată de Nashville lumii este aceea că Dumnezeu Își începe judecata Sa finală asupra oamenilor și națiunilor în acel moment al timpului. Atunci începe o perioadă de distrugere a cetăților și aceasta conduce rapid la legea duminicală, în care apostazia națională este urmată de ruina națională. Satana sosește apoi pentru a se da drept Hristos, iar confederația rea este ridicată când cei zece împărați se învoiesc să-și dea împărăția tâlharilor poporului tău, care întăresc vedenia. Avertizarea de la Nashville este reprezentată de istoria care precede Nashville, așa cum este reprezentată prin Donald Trump formând un chip fiarei. Mesajul lui Trump este trâmbița de

avertizare care precede mingile de foc ale Nashville-ului.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.